

CSUDAY CSABA

Ahogy haja, körme

Ahogy haja, körme nő tovább
 a távozóknak, úgy élnek tovább
 szekrényben lógó-lapuló ruháim,
 ha már nem leszek. Ott ácsingóznak,
 várnak fogasokon, rendben
 összehajtván, s talán reménykedve is,
 hogy még rájuk kerül a sor;
 legfehérebb ingem frissen vasaltan
 nyakkendőre vágják, netán esküvőre,
 apró, kék-fehér kockás nyári zakóm
 eseményt áhít, Bach-koncertet a szabadban,
 a tucatnyi csíkos, vászon és flanel
 hosszú ujjú irigyen nézi a lenge pólók polcát,
 a vékony és vastagabb trikókat,
 mert régóta ők az uralkodók,
 egy-két sí-garbóval kombinálva;
 legszebb fekete öltönyöm (uraktól
 levetett, az eső sem hatol szövetébe)
 tudja, nem lát több ünnepet,
 gyászos színe mélyebb sötétbe hull,
 pulóvereim sem tudnak többé védeni
 a fagytól, alsóneműim hiába óhajtják
 intim tájaim melegét; ruháim lassan
 majd mélabúba esnek, s csak lógnak,
 lapulnak tovább, mintha haja, körme
 volnának az örökre távozóknak.

Elszökik a túlpárt

Percek alatt eltűnik a túlpárt,
 a mogyorók új, zsenge függőnye
 elfödi a törökvészi dombot, gyerekkorom
 felsejlő tájait. A réteket, a barlangos
 sziklát, a titkos lombsátrakat,
 a véres robbanások néma nyomait,
 a kökörcsinek tisztás-hallgatását,
 az első csókokat, a kemény lánykebleket
 a lépcsők hűvösében, a lopott, szösös
 őszibarackok édes csurranását, a kertünk
 metszetlen szilva-, mandula- és cseresznyeágait,
 a ribizlibokrokat, az óriásdiófák röptető
 koronáját, az elvadult rózsasalugasok illatát.
 A telek vastag havát, a sílécek és szánkók

sebes suhanását, a karácsonyok misztériumát,
a xilofon visszhangos futamait a meredek,
zúzmarás messzeség határán...
Már távol minden, de mégis ott a
túlpárt, ahová mindig odaérhetsz,
vagy ahová már soha oda nem érsz.

Várom

Apollinaire emlékének

Várom. Várom benneteket.
Hajnal van, felébresztettek a rigók.
Lenn a kert, az erdő: üvölt a zöld.
Pedig halott. A tó is. Jajgat a csalogány.
Mára ígérték. Remélem, ide is értek.
Várom rátok, immár éberem.
Kérem, hozzátok a Könyvet is, és
hozzátok a lepréselt hangszálat.

Feltartott kezekkel

Feltartott kezekkel állnak a fenyők,
gyökerük megroppan féltükben,
a kastélypark kútjából rigó: visszhangos
sikoltás, a gyerekkor meggörbedt kincsei.
Fénykavicsok az idő málló partjain.
Itt állunk, feltartott kezekkel.

Szigliget, 2022. május